

RICHTLIJN NR. B017 MELDINGSPLICHT VAKANTIE / VERBLIJF IN HET BUITENLAND

Het college van burgemeester en wethouders,

Gelet op artikel 17, eerste lid, en artikel 13, eerste lid, onderdeel d, en vierde lid, Wet werk en bijstand (WWB)

Besluit:

Vast te stellen de gewijzigde invulling van richtlijn nr. B017 Meldingsplicht vakantie / verblijf in het buitenland

Artikel I

Richtlijn nr. B017 wordt als volgt ingevuld:

Vakantieverlof in zowel het buitenland als in Nederland moet vooraf worden aangevraagd. (Voor vakantie in Nederland zie ook het handboek WWB hoofdstuk B3.11 paragraaf 3.) Vakantieverlof dient door de partners afzonderlijk te worden aangevraagd en worden getoetst. Hierbij kunnen zich situaties voordoen dat partners niet eenzelfde vakantieduur hebben / dan wel dat er verschillende rechten op doorbetaling van uitkering bestaan.

Aanvraag

De belanghebbende dient vakantie in het buitenland of een verblijf van 7 dagen of langer buiten de eigen gemeente tussen 1 en 5 dagen voor vertrek te melden (ex artikel 17 lid 1 WWB) via het vakantieformulier. Dit formulier dient persoonlijk door de belanghebbende te worden ingeleverd bij de receptie W&I. Op het formulier moet de vakantieperiode worden aangegeven.

De belanghebbende dient op de eerste werkdag na terugkeer van de vakantie in het buitenland of het verblijf van 7 dagen of langer buiten de eigen gemeente, zich persoonlijk terug te melden bij de receptie W&I met een legitimatiebewijs.

De reisdagen zijn nog vakantiedagen. Voor de beoordeling van de vier/dertien-weken-termijn is maatgevend de dag van terugmelding. Er wordt van uitgegaan dat hij de vorige dag is teruggekeerd. De belanghebbende die beweert eerder te zijn teruggekeerd zal dit moeten aantonen:

- bij een vliegreis het retourticket met de datum van terugkomst
- bij terugkeer per auto uit een land waar een stempel in het paspoort wordt geplaatst geeft dit de meest

betrouwbare informatie. Bijvoorbeeld bij Turkije en Marokko worden tenminste als reisdagen aangemerkt de dag dat de stempel is geplaatst en de daaropvolgende dag; daarna is weer uitkering mogelijk (dus maandag stempel = mogelijk woensdag weer uitkering).

Meldt de belanghebbende zich niet terug, dan voldoet hij niet aan de inlichtingenplicht van artikel 17 lid 1 WWB en wordt zijn bijstand opgeschort op grond van artikel 54 lid 1 WWB. Deze opschorting wordt hem schriftelijk meegedeeld, waarbij hij de gelegenheid krijgt om zich als nog binnen een week persoonlijk te melden. Voldoet hij niet aan deze oproep, dan wordt de bijstand ingetrokken met ingang van de dag waarop deze was opgeschort (artikel 54 lid 4 WWB). Meldt hij zich wel dan wordt de opschorting opgeheven en moet er een verlaging volgen op grond van de Maatregelenverordening.

Het niet melden van verblijf in het buitenland of een (langdurig) verblijf buiten de gemeente is een schending van de inlichtingenplicht van artikel 17 lid 1 WWB. Bij constatering daarvan moet de bijstand verlaagd worden met toepassing van de Maatregelenverordening. Eventueel ten onrechte verleende bijstand zal moeten worden teruggevorderd met toepassing van artikel 58 lid 1 onderdeel a WWB. Daartoe is een intrekkingbesluit vereist op grond van artikel 54 lid 3 onderdeel a WWB.

Er is geen recht op een vakantieperiode indien de belanghebbende naar het buitenland vertrekt en geen inlichtingen meer verstrekt.

De belanghebbende van buitenlandse afkomst mag aansluitend aan de 4 weken nog 2 weken zonder behoud van uitkering in het buitenland blijven als:

- hij gaat naar het land van herkomst,
- om zijn familie te bezoeken, én
- hij hiervan vooraf mededeling heeft gedaan.

Voor anderen geldt dezelfde regeling als sprake is van een vergelijkbare situatie, zoals iemand met Nederlandse nationaliteit van Surinaamse afkomst, of een Nederlander die geëmigreerde familie wil bezoeken.

Onder genoemde voorwaarden kan de beëindigde uitkering per datum terugkeer worden voortgezet en hoeft er geen nieuw aanvraagtraject te worden gestart. Er wordt, om administratieve redenen, gehandeld als ware de uitkering opgeschort.

Met ingang van 1 juli 2008 is de wijziging van de Wet werk en bijstand in verband met aanpassing van de groep met recht op bijstand bij langer verblijf buiten Nederland van kracht.

De wetswijziging betreft twee onderdelen van artikel 13, vierde lid, WWB.

1. Het onderscheid bij de termijn verblijf buiten Nederland op grond van het leeftijdscriterium 57 ½ jaar is geschrapt.

De wijziging van de WWB voorziet in een invoering van een categoriale uitzonderingspositie voor bijstandsgerechtigden die ontheven zijn van de plicht tot arbeidsinschakeling ex artikel 9, eerste lid, onderdelen a en b, van de WWB. Het betreft een uitzondering op de standaardregel dat bijstandsgerechtigden vier weken met behoud van bijstand buiten Nederland mogen verblijven. Voor bijstandsgerechtigden die een dubbele ontheffing hebben, van zowel de sollicitatieplicht als de re-integratieplicht, geldt een termijn van dertien weken.

2. De maximale termijn verblijf buiten Nederland voor bijstandsgerechtigde 65-plussers is vastgesteld op 26 weken per kalenderjaar.

(Let wel, per 1 oktober 2007 is de uitvoering alsmede het vaststellen van het recht op algemene bijstand en de daaraan verbonden verplichtingen ten behoeve van belanghebbenden van 65 jaar of ouder door de gemeente Helmond overgedragen aan de SVB.)

De standaardregel in artikel 13, eerste lid, onder d, WWB is ongewijzigd. Hierin is bepaald dat geen recht op bijstand bestaat, voor degene die per kalenderjaar langer dan vier weken verblijf houdt buiten Nederland dan wel een aaneengesloten periode van langer dan vier weken verblijf houdt buiten Nederland.

Artikel II

De invulling van deze gewijzigde richtlijn treedt in werking op de eerste dag na de bekendmaking daarvan in het Gemeenteblad en werkt terug tot en met 1 juli 2008.

Met ingang van deze datum wordt de eerder op 19 november 2005 vastgestelde richtlijn ingetrokken.

Besloten in de vergadering van 18 november 2008.

De burgemeester van Helmond,
Drs. A.A.M. Jacobs

De gemeentesecretaris,
Mr. A.C.J.M. de Kroon

Bekend gemaakt op:

21 november 2008

De gemeentesecretaris,
Mr. A.C.J.M. de Kroon

Toelichting:

In deze richtlijn wordt aangegeven wanneer en hoe de belanghebbende inlichtingen over zijn verblijf in het buitenland en/of (langdurig) verblijf buiten de gemeente moet verstrekken om te voldoen aan zijn algemene inlichtingenplicht.

Deze richtlijn is in het handboek WWB te vinden in: paragraaf B3.11 onderdeel 4.

Overwegingen

De juridische grondslag voor deze richtlijn is gelegen in de algemene inlichtingenplicht van artikel 17 lid 1 WWB, omdat verblijf in het buitenland maar ook (langdurig) verblijf buiten de gemeente een omstandigheid is die van invloed kan zijn op het recht op bijstand, het geldend maken van het recht op bijstand, de hoogte of de duur van de bijstand, of op het bedrag van de bijstand. Belanghebbende is dan ook verplicht van deze omstandigheden, op verzoek of onverwijld uit eigen beweging, melding te maken bij het college.

Naast deze meldingsplicht komt het vooraf toestemming vragen dan wel het moeten indienen van een vakantieaanvraag regelmatig voor. Daarmee moet belanghebbende toestemming vragen aan het college om in een bepaalde periode met vakantie te mogen. Dit beleid is begrijpelijk. Het kan immers onwenselijk zijn, dat belanghebbende zijn vakantie plant op een tijdstip dat hij bijvoorbeeld een belangrijke re-integratieactiviteit heeft of tijdens de CWI-Banenmarkt. De CRvB heeft hiermee blijkbaar ook niet al te veel moeite; hij gaat in zijn uitspraken 20-08-2002, nr. 00/538 NABW en 14-09-2004, nr. 02/2647 NABW zonder opmerkingen voorbij aan dit fenomeen.

Niettemin is de juridische grondslag van de verplichting tot het vragen van toestemming wel van belang. Het college zal het toestemming vragen als nadere verplichting op grond van artikel 55 WWB aan het recht op bijstand moeten verbinden. Een weigering van de toestemming moet in ditzelfde licht worden gezien en is dus feitelijk niets anders dan een nadere verplichting om gedurende de in geding zijnde periode in Nederland te verblijven. Indien belanghebbende desondanks toch naar het buitenland gaat in die periode, betekent dat dan ook niet dat er over die periode geen recht op bijstand bestaat (zie CRvB 10-08-1999, nr. 98/8469 NABW). Wel kan er reden zijn om de bijstand, wegens de schending van de aan de bijstand verbonden verplichtingen, hierop af te stemmen overeenkomstig de afstemmingsverordening. Heeft het college de verplichting om toestemming te vragen voor een verblijf in het buitenland en de weigering van een dergelijke toestemming echter niet gebaseerd op artikel 55 WWB, dan is er geen publiekrechtelijke grond aan te wijzen, op grond waarvan het college die toestemming zou kunnen verlenen. Vanwege het ontbreken van de publiekrechtelijke grondslag is een dergelijke weigering geen besluit in de zin van artikel 1:3 Awb en zal het college een bezwaar tegen een dergelijke weigering niet ongegrond, maar niet-ontvankelijk moeten verklaren (vergelijk CRvB 30-03-2004, nr. 01/5073 NABW).

Met ingang van 1 juli 2008 is de wijziging van de Wet werk en bijstand in verband met aanpassing van de groep met recht op bijstand bij langer verblijf buiten Nederland van kracht.

1. Leeftijdscriterium 57 ½ jaar geschrapt

De wijziging van de WWB voorziet in een invoering van een categoriale uitzonderingspositie voor bijstandsgerechtigden die ontheven zijn van de plicht tot arbeidsinschakeling ex artikel 9, eerste lid, onderdelen a en b, van de WWB. Het betreft een uitzondering op de standaardregel dat bijstandsgerechtigden vier weken met behoud van bijstand buiten Nederland mogen verblijven. Voor bijstandsgerechtigden die een dubbele ontheffing hebben, van zowel de sollicitatieplicht als de re-integratieplicht, geldt een termijn van dertien weken. Hiermee komt een eind aan de uitzonderingspositie voor belanghebbenden van 57,5 jaar en ouder, doch jonger dan 65 jaar. De gemeenten waren overigens al op grond van de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep (CRvB) d.d. 5 december 2006, nr. 06/1851 WWB gehouden om deze lijn van de jurisprudentie in de praktijk toe te passen.

2. Wijziging termijn verblijf buitenland voor 65 plussers

Geheel nieuw in de wijziging van de WWB is de termijn van verblijf buitenland van bijstandsgerechtigden van 65 jaar en ouder. Bijstandsgerechtigden van 65 jaar en ouder mogen 26 weken per kalenderjaar met behoud van bijstandsrechten buiten Nederland verblijven. Deze wetswijziging is bij amendement van de Tweede Kamer ingaande 1 juli 2008 in artikel 13 WWB opgenomen. De belangrijkste reden om deze afwijkende termijn voor bijstandsgerechtigden van 65 jaar en ouder in de WWB op te nemen, is dat deze groep definitief geen arbeidsverplichtingen kan worden opgelegd. Bij de bijstandsgerechtigden jonger dan 65 jaar kan de gemeente immers alleen indien er dringende redenen aanwezig zijn, in individuele gevallen een tijdelijke ontheffing verlenen van de arbeidsverplichtingen. (let wel, per 1 oktober 2007 is de uitvoering alsmede het vaststellen van het recht op algemene bijstand en de daaraan verbonden verplichtingen ten behoeve van belanghebbenden van 65 jaar of ouder door de gemeente Helmond overgedragen aan de SVB.)

In het kort komen de vakantieregels vanaf 1 juli 2008 op het volgende neer:

a. Vakantieduur – 4 weken (artikel 13 eerste lid onder d WWB:

(dit geldt ook voor de loaw –of loaz-uitkering o.g.v. art. 6 loaw – loaz)

Iedere uitkeringsgerechtigde mag, behoudens de hierna vermelde uitzondering, per kalenderjaar maximaal 4 weken met behoud van uitkering op vakantie naar het buitenland.

b. Vakantieduur – 13 weken (artikel 13 vierde lid onder 1 WWB:

(dit geldt ook voor de loaw –of loaz-uitkering o.g.v. art. 6 loaw – loaz)

Iedere uitkeringsgerechtigde beneden de 65 jaar die ontheven is van de plicht tot arbeidsinschakeling ex artikel 9, eerste lid, onderdelen a en b, van de WWB (dus dubbele ontheffing hebben, van zowel de sollicitatieplicht als de re-integratieplicht), mag per kalenderjaar maximaal 13 weken met behoud van uitkering op vakantie naar het buitenland.

c. Vakantieduur – 26 weken (artikel 13 vierde lid onder 2 WWB:

(dit geldt ook voor de loaw –of loaz-uitkering o.g.v. art. 6 loaw – loaz)

Iedere uitkeringsgerechtigde van 65 jaar of ouder mag per kalenderjaar maximaal 26 weken met behoud van uitkering op vakantie naar het buitenland.

Is de 65 jarige of ouder gehuwd/samenwonend en is de partner jonger dan 65 jaar, dan mag alléén degene die 65 jaar of ouder is maximaal 26 weken met behoud van uitkering op vakantie. De jongere partner mag, behoudens het onder b) vermelde, in deze situatie dus maximaal vier weken per kalenderjaar met behoud van uitkering op vakantie.

De bedoelde 13 weken en 26 weken behoeven niet aaneengesloten te zijn.

De vakantie mag niet langer zijn dan 13 respectievelijk 26 weken aaneengesloten. Dit geldt ook bij kalenderjaaroverschrijding: 13 dan wel 26 weken aan het einde van het kalenderjaar en aansluitend 13 dan wel 26 weken aan het begin van het nieuwe kalenderjaar op vakantie gaan is dus absoluut niet toegestaan.